

موج اعتصابات کارگری در آمریکا ، جلوه ای از تشدید مبارزه طبقاتی

در هفته های اخیر بطور مداوم شاهد اوج گیری هر چه گسترده تر اعتصابات در عرصه های گوناگون کارگری و بخش خدمات در شهرهای بزرگ آمریکا هستیم تا جایی که ماه اکتبر را بدرستی "استرایکتیر" می نامند، اعتصاباتى که در شرایط بحران اقتصادى و ارقام بالای بیکارى در سطوح مختلف اجتماعى نشان از آگاهی کارگران و زحمتکشان به حقوق خویش در شرایطى دارد که جامعه در حال "عادى" ساختن روال حرکت خود پس از ۱۸ ماه درگیری با بیماری کرونا می باشد. این اعتصابات شامل اعتصاب بیش از هزار کارگر شاغل در کارخانه "کلاگز و نیسکو" ، بیش از ۲۴ هزار نفر از کارکنان بخش درمانى در "کایزر" ، ده هزار کارگر کارخانه "جان دیر" که سازنده ماشین آلات کشاورزى هستند، بیش از هزار تن از کارگران معادن در آلاباما، هزاران کارگر شاغل در بخش رستوران های زنجیره ای چون "مک دانلد" و رانندگان تاکسى در نیویورک که با دست زدن به اعتصاب غذا به شرایط بد کارى خود اعتراض کرده اند، مى باشند .

موج عظیم این اعتراضات که از جانب برخی از نظریه پردازان به دوران "روحیه میلیننتى" کارگران توصیف میشود در شرایطى صورت مى پذیرد که از یک طرف بخشى از سرمایه داران که در دوران کرونا متحمل ضررهایی شده اند تلاش میکنند تا این ضررها را بر دوش طبقه کارگر و توده های زحمتکش سر شکن سازند و از طرف دیگر کارگران و زحمتکشان هم علیرغم همه سختی ها و نابسامانى هایی که در این دوران متحمل شده اند، به خیابان و صحنه اعتراض آمده اند تا اعلام کنند که دیگر حاضر نیستند تحت شرایط سخت و استثمارگرایانه ای که طبقه سرمایه دار بر آنان تحمیل مى کنند به کار ادامه دهند.

این جدالی است که دو طبقه متخاصم را امروز روبروی هم قرار داده است. طبقه سرمایه دار وقیحانه از کمبود نیروی کار و عدم خواست کار کردن طبقه زحمتکش گله میکند و زحمتکشان را متهم به توقع زیاد، تنبلی و عادت و علاقه به دریافت کمک دولتی میکند. در حالیکه حقوق بیکاری ناچیزی که به بیکاران تعلق می گیرد اساسا کفایت زندگی حداقل کارگران را هم نمى دهد. از این رو طبقه زحمتکش در حالیکه امروز زیر فشار گرانی بی سابقه مواد غذایی، بنزین و مسکن در فقر به سر می برد عزم نموده است تا با مبارزات خویش در شرایط سخت کنونی خواسته های بر حق خود را به طبقه استثمار کننده حاکم تحمیل نماید.

طبق آمار اداره کار، در ماه آگوست ۳ در صد از نیروی کار در آمریکا ، یعنی تقریبا ۴ میلیون نفر کار خود را ترک کرده اند، این موضوع نشان دهنده این امر می باشد که نیروی کار دیگر حاضر نیست به شرایط قبل از کرونا برگردد ، شرایطى که آنها را مجبور میکند تا ساعات طولانى ، بدون وقفه با کمترین حقوق کار کنند. در مصاحبه هایی که با برخی از کارگران صورت گرفته ، آنها می گویند که شرایط کرونا دست کارفرمایان و صاحبان سرمایه را برای ما رو کرد و نشان داد که جان ما برای آنها چقدر بی ارزش می باشد، سرمایه داران در این مدت نه تنها ما را در مقابل این ویروس محافظت نکردند بلکه عملا با در معرض خطر قراردادن مان مى توانستند ما را بکشند. کارگران بخش تغذیه که در دوران اوج کرونا در هفته غالبا ۸۰ ساعت کار می کردند و در معرض ابتلا به بیماری کوید بودند به درستی اعلام می کنند که نه جان ما و نه خانواده هایمان ارزشی برای سرمایه داران ندارد. طولانى بودن ساعات کار، سطح پایین دستمزد، رفتار نامناسب کارفرمایان مواردی هستند که کارگران در اعتراضات خویش همواره به آنها اشاره کرده اند. امروز در شرایط کرونا خطر ریسک مرگ و آمار بالای مرگ در بخش تختانی جامعه نیز به آنها اضافه شده است. بسیاری از کارگران به درستی می گویند که نظام سرمایه داری نهایت تلاش خود را می کند که بین کارگران با استفاده از نژاد، جنسیت و ملیت اختلاف ایجاد کند و زحمتکشان و کارگران را علیه هم بشوراند.

در شرایطی که خواست کارگران اضافه حقوق و شرایط و ساعات کار بهتر می باشد می بینیم که رئیس کارخانه "جان دیر" که در سال گذشته حقوقش ۱۶۰ درصد افزایش یافته در اطلاعیه ای ضمن پایین آوردن سطح حقوق کارگران اعلام کرد که کارگران تازه کار دیگر شامل دریافت حقوق بازنشستگی شرکت نخواهند شد؛ و این در حالی است که این شرکت در همین سال گذشته سود کلانی را به جیب زده است. اضافه بر این طبقه سرمایه دار در عین حال تلاش میکند که مردم مصرف کننده را نیز علیه طبقه کارگر بشوراند و دلیل گرانی موجود را نه در منافع سودجویانه خود بلکه در درخواست حقوق بیشتر طبقه کارگر توجیه نماید. در حال حاضر صدها کشتی حامل وسایل مصرفی در بندرهای بزرگ امریکا بر اثر نبود نیروی کار برای خالی کردن بار و همچنین اعتصابات رانندگان کامیون بی حرکت مانده اند. این موضوع با فرا رسیدن دوران کریسمس که بزرگترین دوران فروش کالا برای سرمایه داران هست معضل بزرگی را برای آنان بوجود آورده است و از این رو تلاش میکنند که مردم مصرف کننده را در مقابل کارگران قرار دهند.

طبقه سرمایه دار امروز بیش از هر وقت دیگر تلاش میکند تا بحران اقتصادی خود که در شرایط کرونا تشدید شده است را با استثمار هر چه وحشیانه تر طبقه کارگر و بخش زحمتکش جامعه کنترل نماید و طبقه کارگر می کوشد با مقاومت به اشکال مختلف و از جمله با اعتصاب مانع از شدت یابی استثمار و از دست دادن حقوق انسانی خود گردد. واضح است که در چنین شرایطی کارگران باید با اتحاد و همبستگی صفوف خود را تقویت نمایند. لنین این آموزگار پرولتاریا به درستی می گوید " هر اعتصاب این درک را در کارگران تقویت و تکامل می دهد که حکومت، دشمن شان است و طبقه کارگر می باید خود را برای مبارزه علیه حکومت و برای حقوق توده ها آماده نماید. اعتصاب به کارگران یاد می دهد تا متحد شوند، به آنها نشان میدهد که صرفاً زمانی قادرند علیه سرمایه داری بجنگند که متحد باشند ، به آنها می آموزد که به مبارزه کل طبقه کارگر علیه کل طبقه کارخانه داران و علیه حکومت استبدادی پلیسی فکر کنند. به همین دلیل است که سوسیالیست ها اعتصاب را "مدرسه جنگ" می نامند".

سارا نیکو

۲۰ اکتبر ۲۰۲۱